

Sygn. akt II K 95/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Nalepa

Protokolant: st.sekr.sądowy Witold Wojtak

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2018 roku sprawy

L. K. s. A. i T. z domu R. ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 października 2017 roku w P., województwa (...), na skrzyżowaniu ulic (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nie dostosował się do znaku drogowego A-7 „ustąp pierwszeństwa” i zderzył się z posiadającym pierwszeństwo pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez R. G., powodując nieumyślnie wypadek, w którym R. G. odniosła obrażenia w postaci stłuczenia klatki piersiowej ze złamaniem mostka oraz stłuczeniem mięszu płuca prawego, które to obrażenia spowodowały naruszenie narządów jej ciała na czas trwający dłużej niż 7 dni

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

1. oskarżonego L. K. uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku próby;
2. na podstawie art. 67 § 3 kk zasądza od oskarżonego L. K. na rzecz pokrzywdzonej R. G. kwotę 2000 (dwóch tysięcy złotych) tytułem nawiazki płatną w terminie 1 (jednego) miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;
3. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 43 a § 1 kk zasądza od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
4. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej R. G. kwotę 1200 (jednego tysiąca dwustu złotych) tytułem zwrotu wydatków poniesionych za ustanowienie pełnomocnika
5. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 273,52 (dwustu siedemdziesięciu trzech złotych pięćdziesięciu dwóch groszy) oraz wymierza mu opłatę w kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych.

UZASADNIENIE

ROZSTRZYGNIECIA O WARUNKOWYM UMORZENIU

Oskarżony L. K. spowodował wypadek komunikacyjny, co uzasadniało przyjęcie, że wyczerpał znamiona występku z art. 177 § 1 kk. Wina oskarżonego jak i okoliczności jego czynu nie budziły żadnych wątpliwości.

Przypisanego oskarżonemu czynu nie cechowała znaczna społeczna szkodliwość, ponieważ naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym miało charakter nieumyślny, ponadto nie były to reguły o charakterze podstawowym (nieustąpienie pierwszeństwa było następstwem niezachowania ostrożności); skutki wypadku, choć nie można ich bagatelizować, nie były trwałe ani długotrwałe, powodując naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonej na czas powyżej 7 dni. Oskarżony nie był w przeszłości karany, przyznał się do sprawstwa, wyraził skruchę. Pozwala na pozytywne rokowania prognostyczne i założenie, że naruszenie porządku prawnego miało charakter incydentu, który nie powtórzy się w przyszłości. Jednocześnie kara grożąca za przypisany występki nie przekracza 5 lat pozbawienia wolności.

Spełnione zostały zatem formalne i materialne przesłanki do uwzględnienia wniosku o warunkowe umorzenie postępowania z art. 66 § 1 i 2 kk.

Okres próby ustalono na rocznym poziomie uznając, iż brak jest podstaw do dłuższego kontrolowania oskarżonego z uwagi na niekaralność, nieumyślny charakter przestępstwa oraz natychmiastową skruchę.

W oparciu o art. 67 § 3 kk orzeczono wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 67 § 3 kk sąd orzekł wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej w wysokości 2000 złotych. Kwota zryczałtowanego odszkodowania zaproponowana przez organ prokuratorski została zaakceptowana przez oskarżycielkę posiłkową i oskarżonego, nie była przedmiotem sporu. Sąd uznaje ją adekwatną do rodzaju, rozmiaru i czasu trwania cierpień pokrzywdzonej wynikłych z wypadku.

Sąd określił termin wykonania nawiązki na czas 1 miesiąca od uprawomocnienia się wyroku. Nie kwestionuje się, że sąd może - bez wniosku stron - orzec na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę z urzędu (por wyrok SA we Wrocławiu z 23 kwietnia 2014 r. w sprawie II Aka 89/14, LEX nr 1467022). W takim układzie może więc to tym bardziej uczynić uwzględniając wniosek strony w tym zakresie; w sprawie taki wniosek złożył prokurator.

W przypadku warunkowego umorzenia postępowania rozstrzygnięcie zobowiązujące do naprawienia szkody ma charakter probacyjny i z tej przyczyny w orzecznictwie i piśmiennictwie ugruntowany jest pogląd, że należy określić termin do wykonania tego obowiązku, który jest podtrzymywany jest również po zmianach kk z lipca 2015 r. (por. wyrok SN z 27 czerwca 2012 r. w sprawie V KK 169/12 opublikowany w Legalis, wyrok SA w Lublinie z 27 września 2000 r. w sprawie II Aka 180/00, opublikowany w OSA 2001/11/82, wyroki SO w Piotrkowie Tryb.: z 20 grudnia 2013 r. w sprawie IV Ka 658/13, z 24 lutego 2015 r. w sprawie IV Ka 56/15, z 11 czerwca 2017 r. w sprawie IV Ka 363/17, Komentarz: Kodeks Karny. Część ogólna pod red. R. Zawłockiego, wyd. CH Beck, wydanie IV, Kodeks Karny. Komentarz. pod red. R. Stefańskiego, wyd. CH Beck, wydanie 20 z 2017 r.). Nawiązka jest orzekana jako zryczałtowane odszkodowanie, zamiast obowiązku naprawienia szkody, kiedy zgromadzony w sprawie karnej materiał dowodowy jest niewystarczający dla ustalenia zadośćuczynienia a sąd dochodzi do wniosku, iż pokrzywdzonemu należy zrekompensować szkodę w najbliższym czasie, bez potrzeby odsyłania go na drogę cywilną. Skoro więc w przypadku naprawienia szkody (odszkodowania czy zadośćuczynienia) w razie warunkowego umorzenia postępowania, należy określić termin wykonania tego obowiązku, to kierując się pewną logiczną konsekwencją, sąd nie widzi przesłanek negatywnych, aby tego nie robić również w przypadku orzeczenia nawiązki będącej zryczałtowanym odszkodowaniem orzekanym „zamiast naprawienia szkody”. Są to de facto te same obowiązki mające te same cele i podstawy faktyczne z tym że jedno ma charakter totalny a drugi – częściowy (bo nie pokrywający w całości) w zakresie kompensacji szkody i trudno racjonalnie wytłumaczyć dlaczego sprawca mający zapłacić pełne odszkodowanie ma być inaczej traktowany (płacić w terminie), niż ten, który ma płacić częściowe (płaci od razu); rozróżnić można jedynie długość terminów naprawienia szkody ze względu na wielkość kwoty odszkodowania/nawiązki w zestawieniu z sytuacją materialną sprawcy w myśl zasady im większe odszkodowanie i biedniejszy sprawca tym dłuższy termin. Z pewnością powodem nieokreślenia lub określenia terminu nie mogą być problemy dowodowe z ustaleniem wysokości szkody (bo to różnicuje naprawienie szkody od nawiązki), gdyż brak jakiegokolwiek logicznego powiązania pomiędzy tymi kwestiami; jedna z nich ma podłoże procesowe, druga – materialne. Kierując się takim kryterium

należałoby rozważyć czy termin określać również przy czy częściowym naprawieniu szkody czy też jedynie przy pełnym odszkodowaniu. Z resztą pogląd o konieczności zakreślenia terminu wykonania nawiazki zawarto w powołanym piśmiennictwie; w komentarzu R. Stefańskiego pod opisem nawiazki, zawarto stwierdzenie, że „termin naprawienia szkody (lub innego wynagrodzenia szkody) powinien upływać przed końcem okresu próby”.

Oba zastosowane środki mają spełnić wobec oskarżonego zadania represyjne i penalne, stanowiąc realną dolegliwość w związku z popełnionym przestępstwem. Realizują również walor wychowawczy wdrażając oskarżonego do przestrzegania zasad ruchu drogowego.

Sąd w oparciu o art. 627 obciążył oskarżonego obowiązkiem zwrotu wydatków w sprawie na rzecz Skarbu Państwa. Na wydatki w sprawie złożyły się:

- ryczałt za doręczenia w kwocie po 20 złotych za postępowanie przygotowawcze i sądowe ustalony w oparciu o treść § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U.03.108.1026);

- opłata za wydanie z Krajowego Rejestru Karnego danych o karalności w kwocie 30 złotych ustalona na podstawie § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz.U.03.151.1468),

- wynagrodzenie biegłego w kwocie 233,52 złotych;

- opłata w wysokości 60 złotych, którą wymierzono na podstawie art 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku , Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

Na tej samej podstawie orzeczono o obowiązku zwrotu wydatków na rzecz oskarżycielki posiłkowej, które stanowiło wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika ustalono w stawce podstawowej uwzględniając jego udział w postępowaniu sądowym i prokuratorskim z § 11 ust. 1 pkt 1, ust 2 pkt 3 i ust 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 poz. 1800). Zaangażowanie pełnomocnika w sprawę, która nie była obszerna i nie wymagała wielu czynności dowodowych w celu wyjaśnienia stanu faktycznego, ograniczające się do złożenia dwóch pism deklarujących udział w sprawie i obecności na jednym posiedzeniu przed sądem nie uzasadniało przyznania wynagrodzenia w żądanej kwocie.